

[Sigsgaard.]

findes, men han nægtede at omtale dens indhold. Jeg spørger derfor igen: har NATO-styrker, altså amerikanske styrker, ret til under nogen omstændigheder at okkupere dansk territorium? Kan det som i Norge ske uden regeringens samtykke? Har sådanne styrker ret til at stationere atomvåben her i landet? Eller har man planer om at give dem sådanne rettigheder? Jeg accepterer hellere et løfte om senere svar end valne erklæringer fra omsvøbsdepartementet, og jeg vil tilråde forsvarsministeren, at sådanne spørgsmål besvares fuldstændigt og klart. Før eller siden bliver dokumenterne jo nok alligevel kendt af offentligheden.

Jeg skal ikke skjule, at sådanne aftaler efter mit skøn ville være ensbetydende med afgivelse af dansk suverænitet, og at de derfor, hvis de eksisterer, er grundlovsstridige.

Gennem NATO er vi medansvarlige for kuppet i Grækenland. Uden NATO-støtte, først og fremmest fra USA, bl. a. i form af våbenhjælp, ville diktaturet falde sammen som et korthus, sådan som det også er fremhævet f. eks. af Andreas Papandreou. Diktaturet eksisterer altså i kraft af NATO. Det er vel derfor, at svorne NATO-tilhængeres modstand mod kupmagerne forekommer nogle at være noget hyklerisk.

USA vil i finansåret 1968-69 yde 420 mill. dollars i direkte våbenhjælp til andre lande. Langt størsteparten, nemlig 365 millioner, går til 5 af de værste diktaturer, som verden kender, nemlig Sydkorea, Grækenland, Tyrkiet, Persien og Formosa. Hvad har egentlig Danmark som USAs tro væbner gjort ved det? Har man protesteret? Har man bedt om at få våbenhjælpen til f. eks. Grækenland stoppet, eller har man som sædvanlig ikke povet at åbne munden? Vil udenrigsministeren her i dag tage klart afstand fra enhver våbenhjælp til Grækenland? Vil nedrustningsministeren?

Også USAs krig i Vietnam er Danmark som USAs allierede medansvarlig for. For et par måneder siden rapporterede en forskergruppe fra Kansas City, der havde besøgt Sydvietnam, at 45-75 pct. af plantevæksten i landet er ødelagt af kemiske midler anvendt i krigen. For nogle dage siden meddeltes det, at USA nu yderligere

vil sprede 40 mill. l gift over den tilbageværende plantevækst. Man mindes general Westmoreland, der sagde: vi vil sparke dem tilbage i stenalderen.

I FN-pagtens artikel 2, § 4, hedder det, at alle medlemmer i deres internationale forbindelser skal afholde sig fra trussel om eller brug af vold. De 40 mill. l gift, der skal hældes ud over Sydvietnam, er vel ubestrideligt en trussel om vold. Hvad venter FN's medlemmer da på? Hvorfor høres der ingen protest i generalforsamlingen? Hvorfor tvinger ingen, f. eks. Danmark, USA til at stå til ansvar for disse planer over for verdensoffentligheden?

Det stadig tungere moralske ansvar, der er forbundet med at være USAs allierede, har ført til uro omkring alliancen i Vesteuropa. Da medlemslandene fra 1969 kan udtræde af alliancen med 1 års varsel, er NATO-rådet blevet bekymret og forsøger at binde medlemslandene for en længere årrække ved at opstille en 5 års styrkeplan for perioden 1968-1972. I februar i år spurgte jeg i en artikel statsministeren, om han ville forhindre en sådan binding for Danmarks vedkommende. Jeg fik intet svar før det radikale landsmøde for nylig. Da udtalte statsministeren, at regeringen ville modsætte sig en forlængelse af opsigelsesvarslet, men samtidig udsatte man en eventuel folkeafstemning eller valg om NATO til 1971-72. Det vil altså sige, at man i praksis har bundet Danmark til NATO for en fem års periode, at en udtræden altså ikke kan finde sted før tidligst i 1973. Igen en manipulation, igen en svigten af valgløfterne. Samtidig med at man offentligt udtaler sig imod en binding, har man i dølgsmål allerede accepteret den. Jeg beder om at få en klar udtalelse fra statsministeren herom i dag. Er det rigtigt, at det danske militær arbejder ud fra en ny 5 års styrkeplan ud fra den forudsætning, at Danmark fortsat skal være medlem af NATO?

Indenrigspolitisk har det sidste halve år været præget af den økonomiske lovgivning. Devalueringen blev gennemført af hensyn til erhvervslivets konkurrenceevne, sagde man. Eksporten til lande, der ikke devaluerede, skulle stimuleres; omkostningsniveauet var for højt, sagde man; det hæmmede eksporten. Devalueringen ville give eksportindustrien mulighed for at sænke priserne i